

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৰণৰ লগতে পঢ়াৰ প্ৰতিও পুৰা ধ্যান দিব লাগে, স্মৰণৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হ'ব আৰু পঢ়াৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হ'ব।"

প্ৰশ্ন: স্ব'লাৰশ্বিপ (বৃত্তি) ল'বৰ বাবে কোনটো পুৰুষাৰ্থৰ দৰকাৰ হয়?

উত্তৰ: স্ব'লাৰশ্বিপ যদি ল'ব বিচাৰিছা তেন্তে সকলো বস্তুৰ পৰা মোহ আঁতৰাই দিয়া। ধন, সন্তান, ঘৰ আদি একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কেৱল শিববাবাহে যাতে স্মৃতিত থাকে, সম্পূৰ্ণ আহুতি দিয়া, তেতিয়াহে উচ্চ পদৰ প্ৰাপ্তি হ'ব। বুদ্ধিত এইটো নিচা থাকিব লাগে যে মই কিমান ডাঙৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ গৈ আছে। আমাৰ কিমান উচ্চ পঢ়া আৰু পঢ়াওঁতাজন স্বয়ং দুখহৰ্তা, সুখকৰ্তা পিতা হয়। সেইজন ম'ষ্ট বিলাভেদ (আটাইতকৈ মৰমৰ) বাবাই আমাক পঢ়াই আছে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায় আৰু পঢ়ায় তেন্তে সন্তানসকলৰ কিমান নিচা থাকিব লাগে। আত্মায়ে নপঢ়ে জানো। আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায়, শৰীৰতো ছাই হৈ যায়। সেয়ে পিতাই বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়। আত্মাসকলে বুজি পায় আমি পঢ়ো, যোগ শিকো। পিতাই কৈছে স্মৃতিত থাকিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। পতিত-পাৱনতো হৈছে এজনেই পিতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক পতিত-পাৱন বুলি ক'ব জানো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ক'বনে? নকয়। পতিত-পাৱনতো হৈছেই এজন। সমগ্ৰ জগতক পাৱন কৰি তোলেঁতা এজনেই হয়। তেওঁ তোমালোকৰ পিতা হয়। সন্তানসকলে জানে যে অতি মৰমৰ বেহদৰ পিতা হয়, যিজনক ভক্তি মাৰ্গত স্মৰণ কৰি আহিছে যে বাবা আহা, আহি আমাৰ দুখ হৰণ কৰা, সুখ দিয়া। সৃষ্টিতো সেইখনেই হয়। এই চক্ৰততো সকলোৱে আহিবই লাগিব। ৪৪ ৰ চক্ৰও বাবাই বুজাইছে। আত্মাইহে সংস্কাৰ লৈ যায়। আত্মাই জানে যে এই মৃত্যুলোকৰ পৰা অমৰ লোকলৈ অথবা নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ যাবলৈ আমি পঢ়ো। তোমালোক সন্তানসকলক পুনৰাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ পিতা আহে। তোমালোক কিমান উচ্চ পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ গৈ আছে। শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ পিতাই পঢ়াই আছে। যি সময়ত বাবাই বহি পঢ়ায় তেতিয়া নিচা বাঢ়ে। বাবাই প্ৰবলভাৱে নিচা জগাই তোলে। পিতা আহেই অমৰ লোকৰ বাবে যোগ্য কৰি তুলিবলৈ। ইয়াততো কোনো যোগ্য নাই। তোমালোকেও জানা আমি যোগ্য দেৱতাসকলৰ আগত মূৰ দোৱাই আহিছোঁ। এতিয়া পুনৰাই বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। গতিকে সেইটো নিচাত থাকিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াত নিচা বাঢ়ে আকৌ বাহিৰলৈ গ'লে নিচাই কমি যায়। সন্তানসকলে কয় - বাবা আমি আপোনাক পাহৰি যাওঁ। আপুনি অপবিত্ৰ সৃষ্টিত, অপবিত্ৰ শৰীৰত আহি আমাক পঢ়ায়। বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলে বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ বহুত ডাঙৰ লটাৰি প্ৰাপ্ত কৰা। কিন্তু তোমালোক হোৱা গুপ্ত। সেয়ে এনেকুৱা উচ্চ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত ধ্যান দিব লাগে। কেৱল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিলেই কাম ন'হব, পঢ়াও জৰুৰী। ৪৪ ৰ চক্ৰ কেনেকৈ লগায়, এয়াও বুদ্ধিত ঘূৰি থাকিব লাগে।

তোমালোকে বুজি পোৱা বাবাই অতি প্ৰবল ভাৱে নিচা জগাই থাকে। তোমালোকৰ দৰে ডাঙৰ মানুহ কোনো হ'ব নোৱাৰে, তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা। বিশ্বৰ মালিক তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনোবা হৈছে জানো? খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও চেষ্টা কৰে বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ, কিন্তু বিধিয়ে নকয় যে তোমালোকৰ বাহিৰে বিশ্বৰ মালিক আন কোনোবা হ'ব। তেনেকুৱা কৰি তোলেঁতা পিতাইহে হ'ব আৰু অন্য কাৰো শক্তি নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত ভাল মগজৰ (বুদ্ধিৰ) দৰকাৰ। জ্ঞান অমৃত ৰূপী ঔষধ দি থাকে। মাত্ৰ ইয়াতে ৰৈ যাব নালাগে যে আমি বাবাক বহুত স্মৰণ কৰো। স্মৰণৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হ'ব কিন্তু পদো পাব লাগিব। পবিত্ৰতো শাস্তি থাই হ'লেও সকলোৱে হ'ব লাগিব। কিন্তু পিতা আহে বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ, যাবতো সকলোৱে শান্তিধামলৈ। গৈয়ে সকলোৱে কেৱল বহি যাব লাগে জানো? সেয়াতো কোনো কামৰে নহ'ল। কামৰ যোগ্য সেইজনে যিয়ে পুনৰাই গৈ স্বৰ্গত ৰাজ্য কৰিব। তোমালোক ইয়াত আহিছাই স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (ৰাজ্য-ভাগ্য) ল'বলৈ। তোমালোকৰ বাদশ্বাহী আছিল, আকৌ মায়াই কাঢ়ি ল'লে। এতিয়াই পুনৰাই মায়া ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। বিশ্বৰ মালিক তোমালোকেই হ'ব লাগিব। এতিয়া তোমালোকক ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰায় কিয়নো তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত বিকাৰী হৈ গৈছে সেইবাবে মনুষ্যক বান্দৰৰ লগত তুলনা কৰা হয়। বান্দৰ বহুত বেছি বিকাৰী হয়। দেৱতাসকলতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হয়। এই দেৱতাসকলেই ৪৪ জন্মৰ পিচত পতিত হয়। পিতাই কয় - তোমালোকৰ হাতত যি ধন, সন্তান, শৰীৰ আদি আছে সকলোৰে পৰা মোহ আঁতৰাই দিয়া। ধনীসকলেতো ধনৰ পিচত মৰে। মুঠিত পইচা আছে, সেয়া এৰিয়ে নিদিয়। ৰাৱণৰ জেলত পৰি থাকিব। কোটিৰ ভিতৰত কোনোবা ওলাব যিয়ে সকলো বস্তুৰ পৰা মোহ আঁতৰাই বান্দৰৰ পৰা দেৱতা হ'বগৈ। যিসকল ধনী লোক বহুত লাখপতি আছে, মুঠিৰে

পইচা ধৰি আছে, তাতে তেওঁলোকৰ প্ৰাণ আছে। গোটেই দিন ঘৰ-বাৰী, গাড়ী, সন্তান আদিয়েই স্মৃতিত আহি থাকিব। তেওঁলোকৰ স্মৃতিতেই মৃত্যুবৰণ কৰিব। পিতাই কয় যে অন্তিমত যাতে অন্য একো বস্তুৱেই স্মৃতিলৈ নাহে। মাত্ৰ মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ নাশ হৈ যাব। ধনীসকলৰ ধনতো মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যাব কিয়নো পাপৰ ধন নহয় জানো। কামত নাহে। পিতাই কয় - মই গৰীৱ-নিবাসী, গৰীৱক ধনী, ধনীক গৰীৱ কৰি দিম। এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগিব নহয় জানো। কিমান ধনৰ নিচা থাকে - আমাৰ ইমান ধন-সম্পত্তি আছে, বিমান আছে, গাড়ী-মটৰ আছে, মহল আছে.....! পিছত পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ যিমানেই মূৰ নঘমাওঁক কিন্তু স্মৃতি স্থায়ী নহ'ব। বিধিয়ে নকয়, কোটিৰ মাজত কোনোবাহে ওলাব। বাকীসকলেতো ধনকেই স্মৰণ কৰি থাকিব। পিতাই কয় - দেহ সহিত যিবোৰ দেখিছা সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা, ইয়াতেই যদি আৱদ্ধ হৈ থাকা তেন্তে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। বাবাই পুৰুষাৰ্থ নকৰাব জানো। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ, তেন্তে এই ক্ষেত্ৰত যোগো পুৰা থাকিব লাগিব। কেৱল এজন শিববাবাৰ বাহিৰে কোনো বস্তুৱেই, ধন, সন্তান আদি একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, তেতিয়াহে তোমালোকে উচ্চৰো উচ্চ বৃত্তি ল'ব পাৰিবা, উচ্চ পুৰস্কাৰ পাব পাৰিবা। তেওঁলোকে যেতিয়া বিশ্বত শান্তিৰ ৰায় দিয়ে তেতিয়া সস্তীয়া মেডেল প্ৰাপ্ত কৰে। তাতেই আনন্দিত হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে কি পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত কৰা বাৰু? তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। এনেকুৱা নহয়, আমি 5-6 ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যামগৈ। নহয়, বহুত যত্ন কৰিব লাগিব। অন্তিমত এজন শিববাবাহে যাতে স্মৃতিত থাকে অন্য একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। তোমালোক অতি উচ্চ দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছা।

পিতাই বুজাইছে তোমালোকেই পূজ্য আছিল। আকৌ মায়াই পূজাৰী পতিত কৰি দিলে। তোমালোকক মানুহে কয় -তোমালোকে ব্ৰহ্মাক দেৱতা বুলি মানা নে ভগৱান বুলি মানা? তেতিয়া ক'বা, আমিহে নকওঁ যে ব্ৰহ্মা ভগৱান হয়। তোমালোকে আহি বুজি লোৱা। তোমালোকৰ ওচৰত ভালৰো ভাল চিত্ৰ আছে। ত্ৰিমূৰ্তি, গোলক আৰু কল্পবৃক্ষৰ চিত্ৰ আতাইতকৈ ভাল। আৰম্ভণিৰে পৰাই এই দুখন চিত্ৰ আছে, এই চিত্ৰকেইখনেই তোমালোকৰ বহুত কামত আহিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ তোমালোকে বিদেশলৈ লৈ যোৱা, ইয়াৰ দ্বাৰাতো জ্ঞান বুজিব নোৱাৰিব। সকলোতকৈ মুখ্য চিত্ৰ হৈছে - ত্ৰিমূৰ্তি, গোলক আৰু কল্পবৃক্ষ। ইয়াত দেখুওৱা হৈছে - কোন-কোন কেতিয়া আহে, আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেতিয়া সমাপ্ত হয়, পুনৰাই এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কোনে কৰে? বাকী সকলো ধৰ্ম নাশ হৈ যায়। সকলোতকৈ ওপৰত আছে শিববাবা তাৰ পিচত ব্ৰহ্মা তথা বিষ্ণু, বিষ্ণু তথা ব্ৰহ্মা। এয়াই বুজাব নালাগে জানো। তাৰবাবেই চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হৈছে, বাকী সূক্ষ্মলোককতো কেৱল সাক্ষাৎকাৰৰ বাবে মান্যতা দিয়া হয়। পিতা ৰচয়িতা হয়, প্ৰথমে সূক্ষ্মলোকৰ তাৰ পিচত স্থূললোকৰ। ব্ৰহ্মা জানো দেৱতা হয়, বিষ্ণুহে দেৱতা হয়। তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, বুজাবৰ কাৰণে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো ইয়াত আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ সৈতে আছে ব্ৰাহ্মণ যিসকল পিচলৈ দেৱতা হ'বগৈ। দেৱতাতো সুসজ্জিত হৈ থাকে, এওঁলোকক ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। ফৰিস্তা হৈ আকৌ আহি দেৱতা পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। গৰ্ভমহলত জন্ম ল'ব। সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ থাকে। আগলৈ তোমালোকে সকলোবোৰ প্ৰত্যক্ষ কৰি থাকিবা। ভাল শক্তিশালী হৈ যাবা। বাকী অলপ সময় আছে। তোমালোক আহিছা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ। অকৃতকাৰ্য্য হ'লে প্ৰজা হৈ যায়। সন্ন্যাসী আদিয়ে এই কথাবোৰ বুজাব নোৱাৰে। ৰামৰতো মৰ্যাদাই শেষ কৰি দিছে। মিহেতু এনেকৈ গায়ন কৰে যে ৰাম ৰজা.....। তেন্তে আকৌ তাত এনেকুৱা অধৰ্মৰ কথা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। এই সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ কথা সেইবাবে গোৱা হয় - মিছা মায়া, মিছা কায়া (শৰীৰ)..... মায়া পাঁচ বিকাৰক কোৱা হয়, ধনক নহয়। ধনক সম্পত্তি বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই এয়াও গম নাপায় যে মায়া কাক কোৱা হয়। এয়া পিতাই মিঠা-মিঠা সন্তানসকলক বুজায়।

পিতাই কয় - মই পৰমাত্মাই তোমালোকক নিজতকৈও উচ্চ বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাঁ। তোমালোকে পঢ়ি আছা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ পঢ়া। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ঈশ্বৰৰ সময় নালাগে। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত, মনুষ্য থাকে কলিযুগত। তোমালোক এতিয়া সংগমত বহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। কিমান সহজকৈ শুনায। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব আৰু প্ৰজাও বহুত তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। কল্পই-কল্পই তোমালোকে ইমান প্ৰজা তৈয়াৰ কৰা, যিমান সত্যযুগত আছিল। সত্যযুগ আছিল, এতিয়া নাই আকৌ হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক হ'ব। চিত্ৰতো আছে নহয় জানো। পিতাই কয় - এই জ্ঞান তোমালোকক এতিয়াই দিওঁ, আকৌ প্ৰায় লোপ হৈ যায় পুনৰাই দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়, ৰাৱণ ৰাজ্য আহি যায়। তোমালোকে বিদেশতো এইটো বুজাব পৰা যে সৃষ্টিচক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ লগত অন্য ধৰ্মৰ লোকসকলৰ সম্পৰ্ক নাই সেইকাৰণে বাবাই কয় - এই ত্ৰিমূৰ্তি আৰু কল্পবৃক্ষ হৈছে মুখ্য চিত্ৰ। এয়া অতি উচ্চ শ্ৰেণীৰ। কল্পবৃক্ষ আৰু গোলকৰ পৰা বুজি পাব যে এইটো-এইটো ধৰ্ম কেতিয়া আহিব, যীশুখ্ৰীষ্ট কেতিয়া আহিব। আধালৈ আছে এই সকলো ধৰ্ম, বাকী আধাত আছা তোমালোক সূৰ্য্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী। 5 হাজাৰ বছৰৰ খেল হয়। জ্ঞান,

ভক্তি, বৈৰাগ্য। জ্ঞান হৈছে, দিন ভক্তি হৈছে ৰাত্ৰি। তাৰ পিচত বেহদৰ বৈৰাগ্য জন্মে। তোমালোকে জানা এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈ যাব। সেয়ে ইয়াক পাহৰি যাব লাগে। পতিত-পাৱন কোন হয়, এইটোও সিদ্ধ কৰিব লাগে। দিনে-ৰাতিয়ে গাই থাকে - পতিত-পাৱন সীতা ৰাম। গান্ধীয়েও গীতা পঢ়িছিল, তেওঁ এনেকৈ গাইছিল - “হে পতিত-পাৱন, সীতাসকলৰ ৰাম” কিয়নো তোমালোক সকলো সীতা ব্ৰাইড্‌চ (কইনা) নহয় জানো। পিতা হৈছে ব্ৰাইড্‌গ্ৰম (দৰা)। আকৌ কৈ দিয়ে - “ৰঘুপতি ৰাঘব ৰাজা ৰাম”। এতিয়া তেওঁ হৈছে ত্ৰেতাৰ ৰজা। গোটেই কথাবোৰে বিবুদ্ধিত পেলাই দিছে। সকলোৱে তালি বজাই গাই থাকে। ময়ো (ব্ৰহ্মা) গাইছিলো, এটা বছৰ খাদীৰ কাপোৰ আদি পিন্ধিছিলো। পিতাই বহি বুজায় যে এওঁ গান্ধীৰ ফল’ব্ৰাৰ (অনুগামী) হৈছিল, এওঁতো সকলো অনুভৱ কৰিছে। যি প্ৰথমত আছিল তেওঁ শেষত আহি গ’ল। এতিয়া আকৌ প্ৰথমলৈ যাব। তোমালোকক কয় য’তে-ত’তে ব্ৰহ্মাক বহুৱাইছা। এয়াও বুজাব লাগে - হেৰ’ বৃক্ষৰ ওপৰত থিয় হৈ আছে। কিমান স্পষ্ট, এওঁতো পতিত সৃষ্টিৰ অন্তত থিয় হৈ আছে। শ্ৰীকৃষ্ণকো ওপৰত দেখুওৱা হৈছে। দুটা মেকুৰীয়ে যুঁজে, মাখন শ্ৰীকৃষ্ণই খায়। মাতাসকলৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, তেওঁলোকে বুজে যে তেওঁৰ মুখত মাখন অথবা চন্দ্ৰমা আছে। বাস্তৱত বিশ্বৰ বাদশ্বাহী মুখত আছে। দুটা মেকুৰীয়ে নিজৰ মাজতে যুদ্ধ কৰে, মাখন তোমালোক দেৱতাসকলে প্ৰাপ্ত কৰা। এয়া হৈছেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ৰূপী মাখন। বোমা আদি সাজিবলৈও বহুত ইমপ্ৰুভমেন্ট (উৎকৰ্ষসাধন) কৰি আছে, এনেকুৱা বস্তু দিয়ে যাতে তৎক্ষণাত মানুহ মৰি যায়। এনেকুৱা নহয় যাতে চিঞৰি থাকিব লগা হয়। যেনেকৈ হিৰোচিমাতে হৈছিল। এতিয়ালৈকে বেমাৰী হৈ আছে। গতিকে পিতাই বুজায় - মিঠা-মিঠা সন্তানসকল, আধাকল্পলৈকে তোমালোক সুখী হৈ থাকা। কোনো প্ৰকাৰৰ যুদ্ধ আদিৰ নাম নাথাকে, এই সকলোবোৰ পিচত আৰম্ভ হৈছে। এই সকলোবোৰ নাছিল, আগলৈ নাথাকিব। চক্ৰ পুনৰাবৃত্তি নহয় জানো। পিতাই সকলো ভালদৰে বুজায় যিবোৰ সন্তানসকলে পুৰা ৰীতিৰে ধাৰণ কৰিব লাগে আৰু ঈশ্বৰীয় সেৱাত ব্ৰতী হ’ব লাগে। এইখনতো ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টি হয়। ইয়াক বিষয় বৈতৰণী নদী বুলি কোৱা হয়। সেয়ে সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায় - তোমালোকে নিজক ইমান উচ্চ বুলি নাভাবা, যিমান পিতাই তোমালোকক উচ্চ বুলি ভাবে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে কিয়নো তোমালোক বহুত উচ্চ কুলৰ হোৱা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ মগজুক (বুদ্ধিক) ভাল কৰি তুলিবলৈ নিতৌ জ্ঞান অমৃত ৰূপী দৰব ল’ব লাগে। স্মৰণৰ লগতে পঢ়াৰ প্ৰতিও পুৰা-পুৰা ধ্যান অৱশ্যেই দিব লাগে কিয়নো পঢ়াৰ দ্বাৰাহে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত হয়।

(2) আমি উচ্চৰো উচ্চ কুলৰ হওঁ, স্বয়ং ভগৱানে অমাক পঢ়ায়, এইটো নিচাত থাকিব লাগে। জ্ঞান ধাৰণ কৰি ঈশ্বৰীয় সেৱাত ব্ৰতী হ’ব লাগে।

বৰদান: সেৱাৰ লগতে বেহদৰ বৈৰাগ্যৰ বৃত্তিৰ সাধনাক জাগ্ৰত কৰোঁতা সফলতা মূৰ্ত হোৱা
সেৱাৰ দ্বাৰা আনন্দ আৰু শক্তি পোৱা যায় কিন্তু সেৱাতেই বৈৰাগ্য বৃত্তিও শেষ হৈ যায় সেইবাবে নিজৰ ভিতৰত বৈৰাগ্য বৃত্তি জগাই তোলা। যেনেকৈ সেৱাৰ পৰিকল্পনাক বাস্তৱত ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰিলে তেতিয়া সফলতা পোৱা যায়। তেনেকৈ এতিয়া বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিক জাগ্ৰত কৰা। যিমানেই সাধন প্ৰাপ্ত নহওঁক কিন্তু বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ সাধনা যাতে মাৰ্জ (সুপ্ত) হৈ নাযায়। সাধন আৰু সাধনাৰ ভাৰসাম্যতা থাকিলে তেতিয়াহে সফলতা মূৰ্ত হ’ব।

স্লোগান: অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰাতোৱেই পৰমাত্ম স্নেহৰ লক্ষণ।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!